

MISKOLCI

REF

LEKTOR

A LÉVAY JÓZSEF
REFORMÁTUS
GIMNÁZIUM
ÉS DIÁKOTTHON
DIÁKLAJPA

ÚTRAVALÓ

Ünnepi szám 2005

„Elmúlt, mint száz más pillanat,
S tudjuk mégis, hogy múlhatatlan.
Mert szívek őrzik, nem szavak.”

(Vigh György)

BALLAGÁSI ÜNNEPI BESZÉD

ÁBRÁM TIBOR – IGAZGATÓ
2005. MÁJUS 7.

Kedves ballagó tizenkettedikes diákjaink, kedves osztályfőnökök, kedves kollégák, kedves szülők, nagyszülők, tisztelt vendégeink!

Ha végig nézek rajtatok kedves ballagó diákok, akkor azt látom a szemitekben, hogy szinte maradéktalanul megfogadtátok tizenegyedikes iskolatársatok tanácsát. Gondoljatok arra, van, aki már most izzadó tenyérrel éli végig az érettségi vizsgát. Olyan is van, aki már egy kicsit előreszaladt, a sikeres érettségi vizsga utáni bankett felszabadultságát képzeli el. Olyan is látok, aki már az első egyetemi napokat izlelgeti gondolatban, de néhány fátyolos tekintet még a tegnapi vagy a tegnapelőtti utal, s azt mondja, bárcsak ne jött volna még el a búcsúzás napja.

Engedjétek meg, hogy köszöntöm elején ne hozzátok szóljak, hanem a szülőkhöz, nagyszülőkhöz, tanárokhöz. Azokhoz, akikkel jó néhány éve vagy évtizede együtt énekeltük a "most búcsúzunk és elmegyünk, a mi időnk lejárt" kezdetű ballagási éneket. Bizonyára tisztán élnek emlékezetükben az akkori utolsó napok szívet és torkot szorongató érzése, az utolsó osztályfőnöki óra, a barátságok és diákszerelmek, s aztán az érettségi. Utána milyen gyorsan elrepült az a 20, 25, 30, 40, 50 év.

"Lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága."

Szabad legyen egy személyes gondolatlan folytatni. Jőmagam 25 évvel ezelőtt éltem át azokat az érzéseket, amelyeket most ti egy olyan gimnáziumban, amelyik a Kölcsey Ferenc Református Fiú Gimnázium államosított utóda volt. Ennek ellenére tanáraink ott hordozták magukban azt a kötetet, amelyet ők maguk is kaptak és átadni szent kö-

telességük volt. Akkor még nem láttuk világosan, de már egyre tisztább a kép, ott álltak mellettünk az utolsó napokban, szeretettel vettek körül minket. Egyikőjük kezében pislákoló mécses, a másoknak staféta, a harmadiknak pajzs, a negyediknek páncél, az ötödiknek fáklya, a hatodiknak kard. Kinek-kinek, kegyelmi ajándéka szerint éreztük, hogy szeretnek minket, és hogy fel akarnak fegyverezni láthatatlan

képpen a hit pajzsát, amellyel kiolt-hatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát. Az Eufézusbeliekhez írt levélben olvashattok valami hasonlót. A harmadik, akinek keménysége és az igazakért való harciassága közismert volt tanulóik között is, azt mondta: "vegyétek fel a lélek kardját, amely az Isten beszéde". A negyedik, aki nagyon szeretett bennünket így szólt: "álljatok meg tehát, öltözzetek fel szeretettel, maga-

Ábrám Tibor igazgató úr búcsúztatja a végzős diákokat a Kossuth utcai Református Templomban

fegyverzettel az életben ránk váró megannyi veszély ellen. Talán az idő távlatából most is halljuk, hogy aki pislákoló mécses tartott a kezében, halkan azt mondja

"Lábam előtt mécses a Te igéd, ösvényem világossága." Aztán talán azt is halljuk, hogy azt, akiről mindenki tudta és ő maga is bevallotta, hogy keresztény értékek szerint éli az életét, határozottan buzdít bennünket arra, vegyétek fel minden-

tokra öltve a megigazulás páncélját." Az ötödik, aki aggódott a nemzetért és egyházunkért, ezt kötötte tanítványai lelkére: "nem hallgathatok Sion miatt, nem nyughatok Jeruzsálem miatt, míg nem ragyog igazsága, mint a hajnalfény és szabadulása, mint az égő fáklya." Mindenkinek volt egy jó szava hozzánk, kimondva, kimondatlanul. S ott, az 1980-as évi ballagáskor a diákok nem érezték fegyvertelennek magukat.

Isten ígéje mutasson utat nektek az életben!

Azt mondják 25 év egy generációi idő, lelki-szellemi stafétaátadás. Óhatatlanul felvetődik a kérdés, kedves szülők, hogy mi mivel kötelezzük el gyermekeinket, amikor elbúcsúzunk tőlük, és útra engedjük őket az életre.

S amikor elénekeljük, hogy "most búcsúzunk és elmegyünk a mi időnk lejárt," mi mit adunk útravalóul a kezükbe?

Mi van a mi kezünkben? Átadásra készített ajándék, továbbvinni érdemes érték, cél, harc, küldetés? El tudjuk-e mondani gyermekeinknek, tanítványainknak, a ránk bízottaknak, hogy bármerre is jártok, Isten ígéje mutasson utat nektek az életben. Világosítsa be az utatokat, segítse döntéseiteket.

El tudjuk-e mondani, hogy van védelem a világ és az ember gonzsága ellen? El tudjuk-e mondani, hogy ismerjétek meg Isten ígéjét, olvassátok a Bibliát és ennek üzenetével, a lélek kardjával hadakozzatok majd az életben?

És el tudjuk-e mondani az életben azzal a féltő szeretettel amint Ézsaiás tette: nem hallgathatok Sion miatt, ugyan így nem hallgathatunk magyar nemzetüntről, és nem hallgathatunk Isten népe felől, míg nem ragyog igazságot, mint a hajnal-pír vagy a szabadulás, mint az égő fálya. Egyszerűen azért, mert Isten ezt ígérte nekünk.

Ezek a gondolatok nehezültek rám tanárként, amikor szemléltem készülődéseiteket, az utolsó napok eseményeit, a csütörtöki szeretetvendégséget, és hallgattam énekeiteket, arra gondoltam, hogy mécses, pajzs, páncél kard helyett magam is csak egy nyilat hoztam nektek. Persze nem kínálok fel harci eszközként, hanem a 127. Zsoltárral élve azt mondom: "Mint a hős kezében a nyilak olyanok a serdülő ifjak." Olyanok vagytok ti.

Hát térjünk akkor vissza hozzátok és nézzük meg, hogy milyenek is vagytok.

Kedves Ballagó Osztályok!

Hat évvel ezelőtt két osztályban, gyermek csapat kezdte meg tanulmányait a Lévyban, ti voltatok a hat osztályosok, a 7.A és 7.B

12. A

A kezdeti megilletődés után viszonylag gyorsan magatokra találtatok, és kiderült, hogy az egyik osztály még az átlagosnál is nyüzsz-

most búcsúzunk és elmegyünk a mi időnk lejárt

góbb. Nem véletlenül, mert itt a fiúk voltak többségben. Kitalálhatjátok rögtön, az A-sokról van szó. Az évek során a két osztály összetétele változott.

Vannak közöttetek olyanok, akiknek hajszálon múltott, hogy itt maradtak, és olyanok is vannak, akik vargabetű után kerültek vissza a Lévyba. Az A fiús osztály, 19 fiú és 8 lány alkotja. Karaktere is kemény, férfias, önálló, erős egyéniségekből tevődik össze. Kerboltné Tóth Edit osztályfőnökük is így jellemezte őket. Matematika- informatika, angol tagozatos osztályként indultatok. Annak idején gyermekként, most itt áltok fiatal hölgyekként és fiatal emberekként. 19 közületek miskolci, 6 bejárós és csak két fiú

gyarapította a kollégisták számát. Azt kívánom nektek, hogy a ballagási meghívón választott íge legyen valós az életetekben.

**"Mi nem a meghátrálás emberei vagyunk,
hogy elveszünk, hanem a hité,
hogy életet nyerjünk"**
Zsidókhöz írt levél 10:39

Bár sokszor úgy tűnt, de mégis hiszünk, hogy ez a magvetés, amit

lelketekben végeztünk nem volt hiábavaló, és eljön az idő, amikor megértitek, hogy mi a magassága, mi a mélysége és mi az értelme az Istenbe vetett hitnek.

12. B

A B-ben a lányok vannak többségben. 18: 5 a lányok javára. Általános tantervű osztályba jelentkeztek, mert annak idején még nem tudtátok eldönteni, a két kínált tagozat közül melyiket is válasszátok. 10 miskolci, 16 bejáró és csak 2 leányzó vette igénybe a Diákotthon szolgáltatásait. Az évek során összezsugorodott csapatná váltatok. Megtanultatok együtt, és egymásért dolgozni, és ez fontos dolog.

A Léway napokon nem is sikertelenül, Hegedűs Gyöngyi tanárnő nem kis öröme és büszkeségére.

Szabó Pál idézetét választottátok:

"Eddig csak álmodtunk, tervezünk még, most valóra válhat mi szép az élet, a munka tárt karokkal vár, s hogy szép lesz-e, csak rajtunk áll"

Az idézet idilli hangulatú. Az első rész igazságtartalma nem vitatható, eddig csak álmodoztatok és tervezetek. Az idézet másodok fele, már koránt sem ilyen magas igazság tartalmú. Az persze igaz, az élet tárt karokkal vár benneteket.

Csak az nem biztos, hogy szabad és érdemes feltétel nélkül a karjaiba zuhanni. Azt is tudnotok kell, hogy ma Magyarországon a pályakezdő értelmiségi munkanélküliek száma meglehetősen magas. Tehát a munka sem biztos, hogy tárt karokkal fog várni benneteket. De nem szeretnék lehangoló lenni ezen a szép napon. Az élet tényleg szép és nagymértékben rajtatok is múlik nemzetünk jövője és az, hogy álmaitek valóra válnak-e. Kívánom nektek, hogy váljanak valóra!

12.C

Két évvel később érkeztek a Léwayba a C-sek és a D-sek, nagy létszámmal, tele életkedvvel és csintalan-sággal.

Ez utóbbiból talán egyesekben kicsit több is rekedt a kelletténél. Már az Éretlen Táborban lehetett tudni, hogy oda kell ám figyelni erre a két osztályra. A C-sek névsora változott a legtöbbit az évek során, most 24 lány és 4 fiú várja a ballagást, osztályfőnökük Szilágyiné Major Judit tanárnő. A kollégisták ebben az osztályban rekordot döntenek a maguk 18 főjével. Sok vihart keltett és sok vihart megélt közösség. Nagyon sok egyéni kedvességel.

Eszterházy Péter idézetét választottátok:

**"Az ön sorsa kinek a kezében van?
" S mondja az író a választ
"A magaméba, csak a kezem van Istenében!"**

Kétségtelen, hogy akaratos társaság voltatok, de sok-sok értékkel is tegyük hozzá.

Ha komolyan gondoljátok, hogy kezetek Isten kezében van, akkor a szabad akarat, kereszténységgel társulva válik alkalmassá arra, hogy életünk vezérlője legyen. Kívánjuk nektek, hogy tudjátok értékeiteket kibontakoztatni és tudjatok felelősen dönteni életek nagy kérdéseiben.

12. D

És végül had szóljak a D-sekhez. Bár nálatok is voltak változások az évek során, de ti maradtatok meg a legnagyobb létszámú osztálynak. 18 fiú és 13 lány igyekezett jó közösségé formálódni az évek során Búzási József tanár úr vezetése alatt. Ti egy

Vígh György idézetét választottatok:

"Elszállt, mint száz más pillanat, s tudjuk mégis, hogy múlhatatlan, mert szívek őrzik és nem szavak."

Őrizzétek meg szívetekben egymást. Ha lehet kérni, akkor bennünket is. És legyenek számotokra múlhatatlanok az emlékek és barátságok, amelyek itt kötettek. A négy osztályfőnöknek illetve a szaktanároknak megköszönöm áldozatos munkájukat és azt, hogy együtt járták ballagó diákjainkkal a középiskolás és a serdülőkor nem ritkán göröngyös útjait.

Nem kell félni az érettségítől!

Az évfolyamról 37-en voltatok lakói a Diákotthonunknak, azzal a kiváltsággal, hogy tovább aludhattatok reggelente, mint nem kollégista társaitok. Nem kellett zötykölődni nap, mint nap buszon, vonaton, vilamoson és ehettétek Miskolc egyik

legjobb menzájának a főztjét.

Az érettségi napjaihoz közeledve osztályfőnökeitek, tanáraitok igyekeztek bátorítani benneteket. Nem kell félni az érettségítől. Ezt szoktuk mondani.

Bár hozzáteszem, vitathatatlan tény, hogy számunkra is éppen olyan új lesz, mint számotokra. A szülőket is arra szeretném buzdítani, hogy lehetőleg ne izguljanak jobban, mint gyermekeik! Szívetekben, most amikor a búcsúzás pillanata jött el, ne az elmúlás szomorúsága, az elválás nehéz pillanatai éljenek. Valami új, valami még nagyszerűbb kezdődik az életekben, a főiskolás és az egyetemi évek.

Nemzetünk és egyházunk

Végezetül útravalóként adnunk kell valamit nektek. Először is azt kell tudnotok, hogy bár igyekeztünk titeket megváltoztatni az elmúlt évek során, most mégis azt mondjuk így szeretünk benneteket, amilyenek vagytok.

És amikor tanárként és szülőként előttetek állunk, s kezünket kézfogásra nyújtjuk, akkor lássátok meg azt, hogy némelyeknek közölünk, mécses van a kezében, s azt mondjuk, legyen Isten igéje az, amely megvilágít az utatokon. Némelyeknek kard van a kezében, és azt mondjuk, harcoljatok Isten igéjével a gonoszság ellen! Némelyek féltő szeretettel helyezik a szívetekre, magyar nemzetünk és egyházunk sorsát.

Olyan fegyverek ezek kedves tanuló, amelyek nélkül az ember védtelen, de amelyeket ha elfogadjátok ugyanolyan szeretettel, mint amilyenel mi adjuk, akkor felvehetitek a harcot az élettel, és hasznos tagjai lesztek nemzetünknek és egyházunknak.

Isten áldjon meg Benneteket!

*Ábrám Tibor
igazgató*

BÚCSÚZNAK A DIÁKTÁRSÁK

KÖSZÖNJÜK NEKTEK, HOGY AZ ISKOLATÁRSAINK VOLTATOK

Tisztelt igazgató úr, tisztelt tanári kar, tisztelt hallgatóság, és legfőképpen:
kedves ballagó tizenkettedikesek!

Az élet nagy pillanatai mindig vegyes érzéseket váltanak ki belőlünk. A változásokkal valami elkezdődik, valami bezárul és ez, még a legjobb esetben sem sikerül zökkenőmentesen. Hat illetve négy évvel ezelőtt ezt tapasztalhattátok meg, mikor első lévays évnyitótokon ültetek ugyanezekben a napokban. Talán már nem is emlékeztek rá, de bizonyára nagyon izgatottak voltatok, egyszerre örültetek és féltetek, az eljövendő napoktól. Aztán lassan elmúlt az aggodásotok, már fél kézzel is ki tudtátok nyitni a sulis hatalmas bejárati ajtaját, megismerhettétek a lévays szervezés fogalmát, és már nem tévedtetek el, ha az ebédlőt kerestétek. Egyszóval: beleszoktatok a mi közös életünkbe.

És most, újra itt vagytok Ugyanolyan kettős érzésekkel, mint azon a réges-régi évnyitón, de most már utoljára. Kavarog bennetek a nosztalgia, a búcsú fájdalmas érzése, az öröm, hogy végre elérkeztek a felnőttkor szabadságába, és persze a rettegés az érettségitől. Azt szeretném tőletek kérni, hogy most egy pillanatra próbáljátok elfelejteni az aggodalmaitokat és emlékeztek azokra a nevekre, amelyek széppé tették gimis éveiteket. Gondoljatok az osztálykirándulás éjszakájára, amikor kb. hajnali három és fél négy között, rájöttetek arra, hogy szeretitek az osztályt. Gondoljatok arra, mikor végre nyert a focicsapatotok, vagy amikor kivételesen mindenkinek jól sikerült a matekdolgozata. Gondoljatok arra az álmos reggelre, mikor a Rónaiban elnyúlva hirtelen felébredtetek, és rájöttetek arra, hogy ez a prédikáció most

tényleg, egyenesen nektek szól. Gondoljatok arra, mikor egy tavaszi délelőtt kiültetek az ablakba, csak néztétek a virágzó fákat az avasi "hegyen", és éreztétek, hogy mindjárt itt a nyár. A hétköznapiaknak ezek az egyszerű örömei azok, me-

lem, hogy a komoly felnőtt mellett mindig marad bennetek egy darab a gimnazista éveitekből. Azt kívánom nektek, hogy mindig emlékezzetek arra, ami itt az életetek lényege volt. Mindig örüljétek a nyárnak, hanem is hoz már vakációt, hogy

lyek megtapasztalása ennyire felejtéhetlenné, egyedivé és megismételhetlenné teszik a gimnazista éveket. Mert soha nem fogsz úgy rácsodálkozni a világra, soha nem fogod olyan makacsul keresni a választ a kérdésre, soha nem fogsz olyan őszintén hinni abban, amit szeretsz és soha nem lesz számodra ilyen fontos egy családnál tágabb közösség, soha nem lesznek ilyen gazdag és változó érzéseid, mint tizenéves korodban.

Sokan azt mondják, most el kell felejtetek minden tinédzser boldogságot, hogy gyorsan komoly felnőttek legyetek, kocsival, céggel és karrierrel. Remélem, hogy soha nem fogtok teljesen felnőni. Remé-

mindig tudjatok hinni abban, ami széppé teszi az életeteket, hogy mindig tisztában legyetek azzal, hogy kocsinál, cégnél, karriernél fontosabb a tudásvágy, az őszinte hit, a feltétel nélküli szeretet, a barátság, és a közös nevetés. A nevetés a legapróbb poénon is, ami mindig erőt adott egy gimis nap átvészeléséhez. Köszönjük nektek, hogy iskolatársaink voltatok, hogy sokatokban barátokra lelhattünk, hogy együtt élhettük át ezeket az éveket. Soha ne felejtsetek el őket! Isten áldását kérjük az előttetek álló életre, és még utoljára, áldás békesség.

Balajthy Ágnes
11. o.

Elköszönnek a végzősök

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

Sok szeretettel köszöntök mindenkit. Ábrám Tibor igazgató urat, a tisztelt tanári kart, kedves vendégeinket, és titeket kedves diáktársaim!

Ismét eltelt négy vagy hat év, és a kicsiből immár nagyok lettünk. Hány különleges alkalommal fogadott minket ez a templom? Legelőször, mikor minden új és szokatlan volt számunkra, az első évnytőn. Akkor még csak sejtettük, hogy milyen csodálatos, és boldog évek várnak ránk. Buzgón figyeltük,

Büszkén mondhatjuk, hogy itt létünk alatt mindig akadt egy-egy idősebb diák, aki példaként állt előttünk. Mi is olyan református csemeték vagyunk, mint az elődeink. Szeretnénk mindenkinek egy nagy köszönetet mondani. A szüleinknek, akik ápoltak és felneveltek minket. Tanárainknak, hogy tanítottak, úgy ahogyan írva található a Bibliában: mint a föld megtermett csemetéjét, és mint a kert veteményeit, akként sarjasztja ki az Úristen az igazságot, s a dicsőséget. Segítségüknek köszönhetően gyö-

nyes, hanem az egész életre. S csak remélni tudjuk, hogy a próbákat erős szívvel és még erősebb lélekkel éljük át. Mint ahogyan a csemeték átvészelik a nagy viharokat, az erős szelet, mert biztos alapot kaptak úgy, ahogyan mi is Istentől, és ettől az iskolától. Bízunk benne, hogy jó hírünket hozzák a szelek eközé a falak közé.

Befejezésül, útravalóként búcsúzó diáktársaimhoz szólok. Kívánom mindnyájotoknak, hogy találjátok meg a helyes utat, és azon induljatok el. Bár nehéz lesz, akkor se térje-

hogy mit és hogyan csinálnak a negyedikeseik. Másodszor, a szalagavató alkalmával vetődött ránk újra a fény. Harmadszor és utoljára ezen a csodálatos napon, amikor is búcsúznak tanárainktól, diáktársainktól. Mindnyájan tudjuk, hogy sokan vannak már előttünk. Iskolánk újraindulása óta mi vagyunk a kilencedik évfolyam, amely itt ebben a templomban ballag és búcsúzik.

keret vertünk, és különleges csemetékké cseperedtünk. Mindannyian sokat köszönhetünk osztályfőnökeinknek, és tanárainknak, akik nemcsak a szellemi továbbhaladásunkat segítették, hanem ápoltak bennünket.

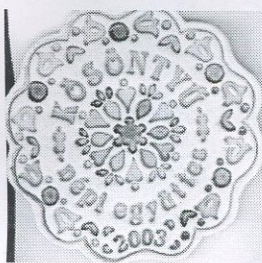
Az első nagy küzdelmeink az érettségi, mely különleges és egy nagy kihívás a számunkra. A próba nemcsak az elkövetkező fél évre érvé-

tek le az egyenes útról, hiszen csak Isten tudja mi a számunkra megfelelő, és tökéletes ösvény. Egy bibliai idézettel szeretnék elbúcsúzni:

"Lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága."/Zsolt 119.105/

*Nagy Melinda
a búcsúzó 12.-cek nevében*

ZENGJETEK AZ ÚRNAK

Ottenberger Balázs a KÖSÖNTYŰ népi együttes egyik alapító tagja ballagó társai nevében

búcsúzott el az együttestől és egyben köszönetet mondott a szülőknek egy szép erdélyi népdallal. Érdemes felidézni kedves szavait.

"Az ének előtt szeretnék egy igeverset felolvasni a 30. Zsoltárból:

*Zengjetek az Úrnak, ti hívei,
magasztaljátok szent nevét!
Mert csak egy pillanatig tart haragja,
de egész életen át a kegyelme.
Este szállást vesz a sírás,
reggelre itt az ujjongás.
Míg jó dolgom volt, azt gondoltam:
Nem tántorodom meg soha.
Uram kegyelmeből hatalmas hegyre
állítottátl.
De ha elrejtetted orcádat, én megrettentem.
Hozzád kiáltok Uram!*

Mindannyiunknak, ezen ünneplő gyülekezetnek ajánlom szeretettel:

Mikor jó dolgok jönnek az életünkbe, akkor fennhangon dicséjük Istent, és hogyha rossz történik, akkor sem kell elszomorodnunk, hanem csak Őbenne bízunk, mert Ő megsegít minket."

Ezután következett az erdélyi népdal Balázs előadásában.

*"Hazám, hazám, csendes hazám
Bárcsak határidat látnám!
Látom füstjét, de csak estig
Az ég alján lengedezik.*

*Mind azt mondják nem a füstje
Mind azt mondják nem a füstje
Mer' a nagy hegyeknek ködje
Mer' a nagy hegyeknek ködje*

Urhegyi Mária tanárnő, a Kösenytyű együttes búcsúzó diákjaival

*Felmegyek én egy nagy
hegyre
Annak is a közepébe
Onnan nézek hazám felé
Édesanyám háza felé.*

*Édesanyám gyűjts gyertyára
Hozzád megyek vacsorára
Forralj nekem édes tejet
Szeljél bele lány kenyeret.*

*Arra kérem Istenemet
Arra kérem Istenemet,
Hogy el ne hagyjon engemet
Hogy el ne hagyjon engemet."*

Az erdélyi népdal Ottenberger Balázs előadásában

Kedves Balázs!

Zengj továbbra is az ÚR-nak! A népdalt gyönyörűen énekelted, egy emberként figyeltünk Rád a zsúfolásig megtelt Kossuth utcai templomban.

Meghatódtunk, mindannyiunk szívét megérintette éneked. Köszönjük. Ketten biztosan könnyeztünk: édesanyád és én.

Urhegyi Mária
nevelőtanár

ÚTRAVALÓ

TI ELMENTEK, DE AZ EMLÉKEITEK ITT MARADNAK

Kedves 12.A osztály!

Itt ülök, és arra gondolok, hogy valami nagyon szépet, jót, de igazat írok Nektek, vagy Rólatok

Mi ez nekem, 6 együtt töltött év után- gondoltam magamban- de hirtelen elfogott a félelem, hogy hátha nem fog tetszeni, túl szentimentális zavaromban hátha nem találok olyan szavakat, melyek eljutnak Hozzátok.

Jól tudom, milyen kritikusak, öntörvényűek vagytok és elég okosak ahhoz, hogy a racionalitás tükrében lássátok a világot, ám azt is tudom, hogy ez csupán a felszín. Valójában érzékeny tinédzserek, kedvesek és ragaszkodóak vagytok. Gyerekes megnyilvánulásaitok mögött is kedves szeretet lapul. Sokszor, nagyon sokszor bizonyítottátok, hogy intelligensek vagytok és lélekben, erkölcsben gazdagabbak, mint hasonló korosztályú nem keresztyén társaitok.

Most számat kell vetnem és megértenem, hogy elmentek, lehet talán évek múltán sem találkozunk. Sike-

rült-e elérnem azt, amit szerettem volna, és amit Ti is szerettetek volna?

ká váltatok és jó úton indultatok el. De mit is akartam én? Olyan osztályt, amely mindenben eminens,

Teljes nyugalom van bennem, és őszintén mondhatom azt, hogy Igen. Valamennyien értékes fiatalok-

csendben várja a tanárát, a házirend egyetlen pontja ellen sem vét, az iszentiszteleteken példás fegyelemmel viselkedik, stb. Csendet szerettem volna, nyugodt, gondtalan éveket. Hiú remény volt, rózsaszín álmok.

Helyette kaptam tőletek ezer és ezer színben: vibráló levegőt, szeretetet, reményt, nyugalmat, vihart. Mégis szép volt, nagyon szép Veleitek nevettem a kirándulásokon, miattatok voltam néha szomorú és rátk voltam olykor büszke. Ti így voltatok egy feledhetetlen osztály számomra.

Ti elmentek, de az emlékeitek itt maradnak utánaatok Ha szükségetek lesz rá, nálam megtaláljátok őket!

Kerboltné Tóth Edit
osztályfőnök

"...HA MAGYARSÁGOTOKBÓL KIVETKŐZTÖK, AKKOR SENKIK SE LESZTEK, CSUPÁN EGY HALOM SZEMÉT, AMIT IDE-ODA SODOR A SZÉL, ÉS ELMERÜLTÖK A SEMMIBEN".

**Kedves osztályom,
kedves 12. B!**

Az utolsó osztályfőnöki órán búcsúzkodtunk, visszatekintésre, megállásra, számvetésre invitáltalak titeket.

Azóta kevés idő telt el, mégis sok minden történt. Sikeres érettségi vizsgát tettetek és a felnőttkor küszöbére léptetek. Így hát útra bocsátottalak titeket és útravalóul még néhány gondolat arról, hogy mire figyeljetelek elkövetkező életek során.

Amikor hetedikesek voltatok egy fontos szót tanítottam meg nektek. Emlékeztek még? Az áldozatról beszélgettünk sokat akkoriban. Arról, hogy az életben semmi sem jön magától. A jó jegyekért, a jó osztályközösségért tenni kell. Áldozatot kell hozni érte. Ma is ezt tartom a legfontosabbnak. Nagyon sokféleképpen lehet ezt a szót értelmezni. Én azt emelném ki, hogy áldozatot hozni annyi, mint magamat egy magasabb célnak alárendelni.

Szeretnétek bekerülni egy jó főiskolára, egyetemre? Diplomát szeretnétek kapni? Sokat kell érte tan-

gyerekeket nevelni? Ehhez az önmagunkról való lemondásra van szükség és arra, hogy a másik, a

ulni, fel kell áldozni a szabadidőt és a szórakozások egy részét.

Szeretnétek boldogok lenni, meleg kis fészket, családot alapítani,

szeretett személy legyen gondolatunk középpontjában, ne a saját kényelemszeretetünk, önzésünk. Ez is áldozathozatal.

Szeretnétek olyan országban élni, ahol jól érzitek magatokat? Ez is csak akkor valósulhat meg, ha Ti, a következő nemzedék, áldozatot hoztok érte! Ha gyerekeket neveltek, és felelősen gondolkodtok a tágabb környezetetek ügyében is. Az igazi értékek éppen attól értékek, mert magunkból kellett hozzáadni valamit. Ha nem igényel erő kifejtést, áldozatot valaminek az elérése, kevésbé lesz fontos a számunkra.

Az áldozathozatal nem lehet erőlködés. Szeretetből kell, hogy fakadjon. Mint ahogy Isten Fia is szeretetből adta magát váltságul, áldozati bárányként érettünk. Azért, hogy minket megmentsen emberi gyarlóságunkból, hogy utat mutasson életünk végső célja felé. Ne feledjétek tehát, ha maradandó

nyomot akartok hagyni magatok után a világban, ha teljes, gyümölcsöző életet akartok élni, akkor szeretetből fakadó áldozat lesz az utatok.

Az utolsó osztályfőnöki órán kaptam töletek (többek között) egy Wass Albert kötetet, az író újságokban megjelent írásai gyűjteményét. Ebből szeretnék még egy idézetet a tarisznyátokba tenni:

"Nekünk magyaroknak az Úristen különösen gazdag és színes nemzeti örökséget adott. De, ha nem is lenne ilyen színes és gazdag,

akkor is őriznünk kellene, mivel a mienk. Az egész világon egyedül ez a mienk. Senki sem veheti el tőlünk, mint ahogy mi sem vehetjük át senkitől azt, ami nem illet meg minket. Hiába beszélünk angolul, franciául, spanyolul, németül, attól még nem leszünk sem angolok, sem franciák, sem spanyolok, sem németek. Az ő örökségük nem a mienk, s ha majmolni próbálnánk őket, könyökkel betörni közéjük, mindössze a magunk egyéniségét, a magunk örökségét veszíthetjük el, az övékét soha sem vehetjük át. Gyökértelen idegenek leszünk az

emberi világban, s lelkileg elpusztulunk benne, mint a gyökerét vesztett fa.

Egyet ne feledjetek: amíg magyarok vagytok, s az ősi kultúrörökség erkölcsi alapján álltok, addig Isten által kijelölt helyetek és szerepetek van a világban. De, ha eldobjátok magatoktól ezt az örökséget, ha magyarságotokból kivetkőztök, akkor senkik se lesztek, csupán egy halom szemét, amit ide-oda sodor a szél, míg végül is elmerültek a semmiben."

*Hegedűs Gyöngyi
osztályfőnök*

AZ ELVÁLÁS NEM ÖRÖKRE SZÓL, AZ ALMA MATER VISSZAVÁR BENNETEKET

Kedves 12. C-sek!

Amikor az utolsó osztályfőnöki órára "mesekönyvvel" érkeztem hozzátok, néhányan csodálkozva mosolyogtatok egymásra, rám és a Kishercegre. Aztán a mosoly figyelemmé, a figyelem meghatottsággá, a meghatottság könnyé formálódott. Pedig nem volt szándékom megríkatni benneteket, mindössze úgy éreztem, bármilyen "felnőtté" értetek is, a kistróka története hozzátok, hozzánk a 12.C osztályhoz szól.

Szeretetről, törődésről, felelősség vállalásról, örömről, szomorúságról. Az életről mondtam el nektek iskoláskorotok utolsó meséjét.

Örültem annak, hogy megértettétek, miért ilyen szokatlan módját választottam a búcsúzásnak. Remélem, elkísér benneteket ennek az utolsó együttlétnek a légköre, a hangulata, az üzenete. Elkísér emlékként, gondolatként és jólesik majd visszatekinteni rá a múltó évek távolából.

Remélem azt is, hogy mindabból,

amit a négy év alatt itt tanultatok, átéltek és tapasztaltatok, erőt tudtok majd meríteni az élet nehéz vagy nehezebb pillanataiban, amelyek elkerülhetetlenül meg fognak találni benneteket felnőtt - létetek során.

Ilyenkor kellene az emlékek, amelyekbe bele tudtok kapaszkodni, a hangulatok, melyeket vissza tudtok idézni, a kézfogások, simogatások, mosolyok, amelyeket újra át tudtok élni és érezni, amelyek átsegítenek a mélypontra, csupáncsak azzal, hogy voltak, léteztek és örökre ott maradtak lelketek egy rejtett szögletében. Mint tarisznyában a hagyományos útravalót, bibliát, pogácsát, pénzt, fényképet, úgy viszitek magatokkal lelki-szellemi útravalóként mindazokat a megfoghatatlan, sokszor megfogalmazhatatlan benyomásokat, amelyeket itt szereztetek, s amelyek örökre megformáltak, alakítottak, meghatároztak benneteket. Így van ez még akkor is, ha most talán nem is érzitek ennek teljes súlyát és fontosságát.

Ez a fajta útravaló, később kap csak jelentőséget, a szükség óráiban, a megpróbáltatások idején, a bánat perceiben.

Őszintén kívánom, hogy mindez kerüljön el benneteket, csak a "derű óráit számoljátok"

Hogy minden álmotok, vágyatok

reményetek - legyen az, titkolt vagy kimondott - valóra váljon, s életetek minden jelentős fordulópontján- kezdve az érettségi vizsga eredmény hirdetésével - együtt örülhessek ,örülhessünk veletek.

Az elválás percei mindig nehezek, de ez az elválás nem örökre szól, hiszen az "alma mater" az iskola mindig tárt kapukkal vár vissza benneteket, s mint ahogy négy esztendőn keresztül ezek a falak voltak örömeitek, bánataitok, sikereitek, kudarcaitok tanúi, ugyanúgy leszünk, szeretnénk lenni továbbra is részei életeteknek, sorsotoknak, küzdelmeiteknek, eljövendő életeteknek.

*Szilágyiné Major Judit
osztályfőnök*

ADJ, URAM, NYUGALMAT, BÁTORSÁGOT, BÖLCSESSÉGET!

Kedves 12.D-és Lányok, kedves Fiúk!

Az anekdota szerint Brahmsot egyszer megkérte egy hölgy, hogy írjon valamit neki emlékül a báli legyezőjére. A zeneszerző váratlanul Strauss Kék Duna keringőjének néhány első ütemét kottázta rá, ezzel a megjegyzéssel:

"Sajnos, nem tőlem való."

Most, hogy e különszám szerkesz-

tője osztályfőnöki útravaló írására kért, csupa "nem tőlem való" gondolat jut eszembe. /Szerencsére?/ Ráadásul ezek többségét "heti idézetként" a táblán láthattátok az elmúlt években, és irodalomfüzetek is őrzik. Néhányukat, remélem, immár emlékeztetek is! Van azonban köztük egy olyan, amelyiket hosszúsága miatt nem írtunk föl a táblára, és sajnos, elég későn ismertem meg magam is. Ám Ti még sokszor kipróbálhatjátok erejét és hatását! Legközelebb példá-

ul az érettségi tétel kihúzása után, majd fontosabb lépések megtétele előtt, vagy éppen választatokhoz érve. Jó szívvel adom át Nektek ezt az ónémet fohászt, kísérjen Benneteket az életúton, és legyen segítőtök, ha kell:

*"Adj, Uram, nyugalmat,
Hogy amin nem tudok változtatni,
azt elfogadjam.*

*Adj, Uram, bátorságot,
Hogy amin változtatni tu-
dok, azt megváltoztassam.*

*Adj, Uram, bölcsességet,
Hogy egyiket a másiktól
Meg tudjam különböztetni."*

*Búzás József
osztályfőnök*

BÚCSÚ A TÓTH PÁL DIÁKOTTHONTÓL

SZILÁGYI ZOLTÁN – DIÁKOTTHONVEZETŐ BESZÉDE

Valaki már járt ezen az úton, amelyen ti most elballagtatok, de számotokra az első, és egyszeri alkalom. Az ember számára valami akkor válik fontossá, amikor személyesen érintetté válik. 11.-es korában, mikor már ő adja át az elkészített batyut a végzősöknek, talán egy picit meglebbenti a búcsúzásnak a szele. De az igazi az, amikor személyesen éled át, mert rólad van szó, neked szól. Ilyenek vagyunk mi emberek. Addig, amíg más a főszereplő, addig kevésbé érdeklődünk. Amikor a mi érzésvilágunkban, gondolatainkban, élethelyzetünkben megérintettek, akkor egészen másként nézzük a dolgokat.

Kedves búcsúzó 12-esek! Most értetek van ez a mai délután, de mennyi minden van előtte, ahogy készülődtünk heteken keresztül.

Akár hiszitek, akár nem, mi már rég észrevettünk titeket, igaz még csak távolról. Vártuk, hogy egyszer majd jöttök. Először csak a nevetekkel ismerkedtünk. Aztán tervezgettük, hogy ki hova kerüljön, melyik szobába? Volt, amikor főszereplőkké vállaltok. Néha ez persze kellemetlen volt, de akkor is rólatok volt szó és rólatok van szó most is, amikor itt állunk a búcsúzás perceiben. Most még az érzelmek dominálnak. Kicsit később, bizonyos idő elteltével, bizonyos távlatból, ha nézitek az eseményeket, másképpen fogjátok értékelni. Az emlékezetnek a rostáján azok az élmények maradnak fenn, amik maradandóak. Az ember életének előrehaladtával valami különleges képességre és ajándéokra tesz szert. Mi idősebbek, már picit nagyobb magasságból szem-

gig néztek rajtatok, és végig gondolkodok néhány hónapot és évet, egyik percben még valaki hangosan nevetett és kacagott, aztán kis idő elteltével oly mély letargiába zuhant, hogy több tonnás emelődaru is kevés lett volna a kiemeléséhez. Egyszer csak kirepült onnan. Volt, aki visítózott az év elején, - én azzal nem akarok egy szobában lenni - aztán eltelt két hét vagy egy hónap és a legjobb barátok lettek. Az élet így zajlik, így tarka és így szép akár hiszitek, akár nem.

Gazdagabbak lettünk mi is azzal, hogy megismertünk titeket, akik valamikor ebben az életben még nagy dolgokat fogtok tenni. Ha az életben megtaláljátok a magatok számára elrendelt helyet, akkor ott tudtok igazán kibontakozni. Egy kicsi, bár nem elhanyagolható időszak volt az itt eltöltött négy vagy hat esztendő, de a java még most jön. Csiszolódtatok, formálódtatok, gyámolító kezekkel. Persze erre azt mondjátok, pusztuljatok bilincses iskolák! Aztán később rájöttök, hogy de jó volna, ha lenne, aki gyámolítana! Egyre inkább a saját lábatokon kell megállni. Egyre inkább az lesz, amit ti akartok. Te fogsz dönteni és akkor a következményt is, Te fogod hordozni. Szóval új kezdődik, ami jó is, meg nehéz is. Magában hordozza a szépséget is, meg az ismeretlenség izalmának a varázsát is. Most még annyit tehetünk, hogy valamit lezárunk, és azt mondjuk, hogy búcsúzunk, de nem válunk el, csak elköszönünk. És remélem, hogy ez az időszak nem volt hiábavaló.

Most még sok a kérdés és a bizonytalanság, ami később átforgalmódik. Jézus mondta egyszer Péternek, hogy ezt most még nem érted. Aztán később megértette az a Péter,

Értetek van. Jó érzés ugye? Legyen jó érzés, hiszen az emberekben ott van a vágy, szeretném, ha rám figyelnének. Szeretnék fontos lenni valakinek, szeretném, hogyha észrevennének, és talán egy parányi jelzéssel a tudomásomra is hoznák.

léljük az eseményeket a tapasztalataink alapján. Már kevesebb benne az érzelmi töltés és több benne az értelem, a meggondolás, a mérlegelés. A hangulat könnyen elragad, könnyen becsap. Időnként rajong az ember, néha meg elcsügged. Vé-

aki azt mondta, ha mindenki elhagy Téged, én soha. Nem telt el 24 óra és már megtagadta az a Péter, aki

netek abból az értékrendből, ami számunkra oly fontos. Mi mindig szeretnénk örülni, a terheket, a

felejtétek el a Mindenhatónak a biztatását, aki azt mondja " Ne félj, mert én veled vagyok, meg-

A Tóth Pál Diákotthon végzős diákjai a 2004-2005-ös tanévben a nevelőtanárokkal

erősödött, hogy az én lábamat semmiképp nem mosod meg. A következő percben már azt is mondja, hogy most már a fejemet is mosd meg. Ilyenek vagyunk mi emberek, amikor benne élünk az eseményekben. De nektek legyen rálátásotok az eseményekre. Ezt szeretném útravalóul adni számotokra, hogy szerezzetek bölcsességet, hogy a dolgokat letisztulva értékeljétek, ne a pillanat hevében, hanem megnyugvással. Akkor tudunk majd olyan következtetéseket levonni, ami a későbbi időszakban gazdagító lehet, és akkor tudunk majd akár egy tévedésből és egy bukásból is profitálni.

Higgyétek el, az elmúlt években féltő szeretettel kísértük az életeteket. Ha ez nem is volt mindig érezhető számotokra. Tévedünk mi is, de a szándék meghatározó. A ti életetek épülését munkáljuk, és ha ez sikerül egy kicsit, akkor boldogok vagyunk. Az önmagában is jutalom, hogy itt lehettünk veletek. Ha valamikor majd visszaneztek az, természetesen jó érzés lesz és az is, hogyha valami rögződhetett ben-

rosszkedvet nem ismerni.

Egy katolikus szerzetesnek a gondolatait idézem zárásként, aki azt mondta: az öröm akkor kezdődik, ha abbahagyod saját boldogságod keresését, ha képes vagy másokat boldoggá tenni. Ez egy keresztény életfilozófia. Legyen ez a ti célotok, legyen ez a ti életfilozófiátok, és ne

erősítlek, segítlek, és igazságom jobbajával támogatlak titeket." Kívánom, hogy erősödjetek és növekedjétek, hogy majd azt láthassuk, hogy a tanítvány nagyobb lett, mint a tanítója, nevelője volt.

Ezt szeretnénk.

Isten áldjon meg Benneteket!

"Ballag már a tén diák" második otthonától, a kollégiumtól az intézmény vezetőivel

Gondoljatok ránk jó szívvel

KEDVES BÚCSÚZÓ DIÁKTÁRSAINK!

Négy év még a felnőttek életében is hosszú idő, hát még a mi korosztályunkban, amikor gyermekekből felnőtté váltok. Van köztetek olyan, aki már hat éve a diákotthon lakója. Eljött a nap, amikor kézzelfoghatóan közelivé vált, ennek már vége. Engem ért az a megtiszteltetés, hogy diáktársaim nevében elbúcsúzzak Tőletek! Szeretném, ha ez a nap szép emlékként vésődne lelketekbe, s ennek fényében megszépülnének a mögöttetek lévő, itt töltött évek.

A kíváncsian várt, nem kevés szorongással járó beköltözésből rövid időn belül vidám ismerkedés lett. Barátságok szövődtek a szobaközösségeken belül, majd a csoportokban is. Megszoktátok a Házirendnek nevezett regulát, bár ezt még évek múlva is orrotokhoz dörgölték mondván: "Ismétlés a tudás anyja." Először még szokatlan volt a szilencium csöndje és a kötöttségek.

Bemutakoztatok elsőként, élveztétek, jó buli volt. Aztán jöttek a meghitt diákotthoni karácsonyi estek, a vetélkedők, a Ki mit tudok erőpróbái, a táncestek, sportesemények, cserkészkalandok, szakköri foglalkozások, s a Közösségi hétvégék egyéb változatos programjai. Persze, Ti mindig hazavágytatok. Néha kígyózó sorok vártak Zoli bácsi ajtaja előtt. És jöttek a mesék, hogy kinek miért fontos a hazamenetel éppen a közösségi hétvégén. Születés- és névnapok, keresztlők, házassági évfordulók stb. Valamilyen fontos családi esemény, ha kellett minden hétre jutott.

Fő tevékenységünk azért mégis csak a tanulás. Valahogy rövidek voltak a délutánok, ezért sokszor késő este bújtátok a tankönyveket. Nagyon jó volt, hogy számíthatatok nevelőtanáraitokra és egymásra. A közös tanulások mindig eredményesebbek voltak, mint az egyéni küszködések.

Nagy Melinda verssel búcsúzott, mögötte az alsóbb éves diákok kamarakórusa

Az esti áhítatok közelebb hoztak minket egymáshoz.

Hiszem, hogy így éreztek Ti is, és bármerre is visz az utatok, mindig jó szívvel gondoltok vissza az itt töltött szép diákévekre!

Kedves búcsúzó Lányok- Fiúk! Köszönjük, hogy jó példát mutattatok, hogy segítettetek, ha bajban voltunk. Érdemes lesz az emlékeknél elidőzni, amikor eszünkbe jutnak.

Kérjük, Ti is gondoljatok ránk jó szívvel! Az előttek álló érettségi vizsgához sok erőt, életetekre Isten gazdag ál-

dását kívánjuk.

Pál Apostol szavaival búcsúszom: "...törekedjetek mindenkor a jóra egymás iránt és mindenki iránt".

"Mindenkor örüljetek, szüntelenül imádkozzatok, mindenért hálat adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra. (1.Thesz.5:15-18)

Isten Veletek, viszontlátásra!

Nagy Nóra

11. B

az alsóbb évesek nevében

A Lorántffy Zsuzsanna csoport végzős diákjai, Urhegyi Mária nevelőtanárral

KILÉPTEK A SZÉLÁRNYÉKBÓL

Szeretettel és tisztelettel köszöntöm Ábrám Tibor igazgató urat, Internátusunk vezetőjét Szilágyi Zoltánt, nevelőtársainkat és titeket búcsúzó diáktársaim!

Örömmel mondhatom, hogy végre elballaghattok, igaz egyik szemetek sír, a másik pedig nevet, hogy kiléphettek a nagyvilágba. Sírnotok nem kell, mi nem feledünk titeket, persze amíg ti se minket. Négy illetve hat év elég hosszú, főleg ha valaki még tovább maradt.... Ennyi idő alatt sok jót és rosszat megéltünk, csütörtökönként együtt éhezünk, na de nem az internátusi ellátás miatt.

A rossz dolgok is inkább erősítették kapcsolatainkat, a veszekedéseket is sikerült jóra fordítani. Ezért joggal mondhatom, ez a kollégium egy nagycsalád! Vigyázzatok magatokra, mert most kiléptek a szélárnyékból, és nehogy beszaladjatok a nádasba, mert akkor még a méz is keserű lesz számotokra!

Isten veletek, ne feledjétek, ránk, mindig számíthattok, és az Úr vezessen benneteket cselekedeteitekben!

*Jolsvai Levente
11.B
Ráday család*

*Búcsú a portásoktól és a takarító néniktől
Köszönet a mindig tiszta kollégiumért és a portákszobában a jó beszélgetésekért*

**A LÉVAY JÓZSEF REFORMÁTUS GIMNÁZIUM
VÉGZŐS DIÁKJAI A 2004/2005. TANÉVBEN**

12. A osztály	12. B osztály	12. C osztály	12. D osztály
angol/matematika- informatika speciális tantervű osztályfőnök: Kerboltné Tóth Edit	általános tantervű osztályfőnök: Hegedűs Gyöngyi	történelem speciális/ általános tantervű osztályfőnök: Szilágyiné Major Judit	informatika/ természettudományos speciális tantervű osztályfőnök: Búzási József
Ábrám Dániel Andrássy Gergely Beniczki Zsuzsa Berényi Ákos Csikász Erzsébet Homa Balázs Juhász Ákos Kádár Gergely Péter Kapczy László Kocsis Zsuzsanna Csilla Kovács Gábor Kozma Eszter Kretz Ádám Kulin Gábor Molnár Roland Parajos Norbert Szabó Orsolya Szabó Tibor Szabó Pap Ákos Székely László Szilvási Péter Takács Péter Tardi Anna Teleki Beáta Terpák László Uzsoki Ferenc Pál Zsipi Ildikó	Bihari Krisztina Boros Éva Csanádi Tímea Csurilla Orsolya Derecichei Eszter Fészki Szilvia Gogolya Andrea Hegedűs Csilla Horváth Etelka Kocsis Viktória Kóródi Tibor Liptai Zsófia Molnár Zoltán Nagy Gábor Péter Zsófia Sárosi Gabriella Sivák Zsófia Trézsi Adrienn Varga Attila Vasas Gabriella Veres Nikoletta Vincze Boglárka Zöld Hunor	Bata Lívía Bélteki Mihály Bíró Gabriella Borbély Eszter Bóta Leticia Csató Viktória Csorba Csilla Csósz Judit Dusnoki Kornél Himer Réka Hulvey Dóra Husztí Tímea Józsa Éva Koncsol Ágnes Korda Kinga Kovács Tímea Majoros Csilla Monostory Nóra Móricz Gergő Zoltán Pap Lilla Marianna Pintér Anett Ramada Judit Regős Dalma Johanna Rinkó Ágnes Stelmach Tamás Székely Enikő Tóth Adrienn Zsiborács Dóra	Barsánszky Tamás Bodnár Zsolt Elekes Péter Galamb László Hangó Pál István Huba István György Juhos Petra Kala Viktor Kerekes Roland Kiss Katalin Kiss Zsuzsanna Koszticza Kristóf Kovács Diána Kovács Ilona Kovács Judit Laczkó Eszter Mató Vera Molnár Boglárka Nagy Gábor Nagy Melinda Oláh Péter Ottenberger Balázs Sallai Rajmund Szabó Anita Szakos Dénes Szegedi István Székely Péter Szolnoki János Takács Tímea Vigh Bence Zöld Krisztina

A TÓTH PÁL DIÁKOTTHON VÉGZŐS DIÁKJAI

Barsánszki Tamás	Galamb László	Kovács Judit	Rinkó Ágnes
Bata Lívía	Garan Balázs	Kovács Tímea	Sárosi Gabriella
Bíró Gabriella	Himer Réka	Majoros Csilla	Simon Szabolcs
Borbély Eszter	Husztí Tímea	Mató Vera	Stelmach Tamás
Bóta Leticia	Jéney Attila	Molnár Ágoston	Szegedi István
Csató Viktória	Kapczy László	Móricz Gergő Zoltán	Székely Péter
Csorba Csilla	Kiss Katalin	Nagy Melinda	Takács Tímea
Dusnoki Kornél	Koncsol Ágnes	Oláh Péter	Varga Péter
Elekes Péter István	Korda Kinga	Ottenberger Balázs	Zsiborács Dóra
Erdélyi Balázs	Kovács Diána	Parajos Norbert	
Fészki Szilvia	Kovács Ilona	Regős Dalma Johanna	

Felelős szerkesztő: **Kardos Katalin**

Felelős kiadó: **Ábrám Tibor**

A szerkesztőség címe: **Lévay József Református Gimnázium és Diákotthon, 3530 Miskolc, Kálvin J. u. 2.**

Készítette: **Német Nyomda Kft., 3527 Miskolc, Baross G. u. 17.**